

Ⲯ мάρка Ⲅⲧⲟⲉ ⲃⲗⲟⲱⲉⲧⲱⲟⲗⲁⲛⲓⲉ.

Зⲁ ⲛⲓ. (ⲁ, ⲕⲁ - ⲗⲁ).

Речѣ гⲁⲃъ своѣмъ оꝓченикѡмъ: влѹдѣте чⲧѡ слѣшите: вѣ нѹже мѣрѹ мѣрите, возмѣритеѣ вѣмъ, ѡ приложѣтеѣ вѣмъ слѣшащымъ: ѡже бо ѡще ѡмать, даѣтеѣ ѣмѹ: а ѡже не ѡмать, ѡ ѣже ѡмать, ѡмѣтеѣ ѡ негѡ. ѡ гⲗаше: тѣкѡ ѣсть (ѡ) црѣтѣе вѣѣе, ѡкоже челоѣкѣ вметѣетѣ сѣмѣ вѣ зѣмлю, ѡ спѣтѣ, ѡ востаѣтѣ нѡщѣю ѡ днѣю: ѡ сѣмѣ прозѣбѣетѣ ѡ расѣтѣтѣ, ѡкоже не вѣѣтѣ Ѧнъ: ѡ себѣ бо зѣмлѣ плодѣтѣ прѣжде траѣѹ, потѡмъ клѣѣтѣ, тѣже ѡсполнѣетѣ пшѣнѣцѣ вѣ клѣѣтѣ: ѣгда же созрѣетѣ плодѣ, ѡѣе пѡслетѣ сѣрпѣ, ѡкѡ настѣ жѣтѣѣ. ѡ гⲗаше: чѣсомѹ оꝓподѡбнмъ црѣтѣе вѣѣе; ѡлѣ кѡѣ прѣтчи приложѣмъ ѣ; ѡкѡ зѣрно горѹшнчнѡ, ѣже ѣгда вѣѣѣно вѣдетѣ вѣ зѣмлѣ, мнѣе вѣѣѣхъ сѣменъ ѣсть зѣмнѣхъ: ѡ ѣгда вѣѣѣно вѣдетѣ, возрѣстѣетѣ, ѡ бѣѣетѣ бѡлѣе вѣѣѣхъ сѣлѣѣ, ѡ тѣворѣтѣ вѣѣтѣѣн вѣлѣѣ, ѡкѡ мѡщѣ подѣ сѣнѣю ѣгѡ птѣнѣамъ небѣснмъ вѣтѣтѣн. ѡ тѣковѣмн прѣтчѣмн мнѡгнмн гⲗаше ѡмъ слѡѣѡ, ѡкоже мѡжѣѹ слѣшатѣ. Бѣз прѣтчи же не гⲗаше ѡмъ слѡѣѣ: ѡсѡѣѣ же оꝓчѣнкѡмъ своѣмъ сѣзѣше вѣѣ.